

Lief

Ik ben te laat omdat ik niet van wachten houd. Ik fiets kalm de straat in en zie haar meteen. Ze staat met haar armen gekruist voor de ingang van de begraafplaats. De zon schijnt, de schaduw van een boom valt over haar gezicht. Als ze me ziet steekt ze haar hand op.

Ik wil zwaaien, maar dat lijkt ongepast.

“Sta je hier al lang?” vraag ik als ik mijn fiets onder de boom op slot zet.

“Net eigenlijk, ik was iets te laat,” zegt ze en lacht voorzichtig. “Ik houd ook niet van wachten.”

Ik aarzel of ik haar zal kussen. Dat hoort wel zo, maar het voelt vreemd.

“Ik ben blij dat je er bent,” zegt ze en kust me zonder aarzeling op mijn lippen.

Ze ziet er prachtig uit. Lief vooral.

Misschien moet ik iets zeggen, maar ik zwijg. Het ruikt lekker hier. Ik weet niet of zij het is of de lucht. Vogels fluiten, de takken van de boom kraken zacht. Vandaag doen we wat we al vaak hebben uitgesteld. Terecht? Ik weet het niet. Voor sommige dingen zijn geen goede momenten. Maar we moesten een keer, voor hem, voor ons.

“Zullen we?” vraagt ze en pakt mijn arm vast. In haar blik lees ik zenuwen, ze trilt zachtjes.

“Goed,” antwoord ik en laat me meevoeren naar het kerkhof.

We lopen een andere route. Ik zie andere graven, van andere mensen. Sommige met verse bloemen, andere met niets. Zij liep altijd deze route, niet omdat hij korter is, maar ze had altijd even tijd nodig voordat ze bij zijn graf aankwam. Ik nam die tijd vantevoren en kwam altijd een halfuur later dan ik me had voorgenomen.

“Gek hè, eigenlijk is het hier zo mooi dat je elke dag wel even wil komen,” zegt ze.

Het is hier inderdaad mooi. Het gras is mals en groen, de bomen oud en mooi. Het is netjes, rustig.

“Het is alleen zo pijnlijk om hier te zijn,” antwoord ik.

“Nog steeds?” vraagt ze terecht.

Eigenlijk niet meer. Ik schud mijn hoofd. Hij was wel jong, veel te jong, maar pijn slijt.

“En voor jou?” vraag ik voorzichtig.

Ze gaat voor me staan en kust me weer. Haar blauwe ogen staan helder. “Een beetje, maar het is al lang geleden. Ik ben er wel overheen.”

Ik kus haar. “Ik ben blij dat je er bent.”

Het voelt goed. Ik heb haar gekust en ik heb toegegeven dat ik blij met haar ben.

Samen wandelen we naar het graf. Ik heb hier nog nooit met iemand gelopen. “Hoe vaak ben je hier geweest?” vraag ik.

“Vandaag is het precies de twaalfde keer, eerst ging ik elke week, daarna een tijd niet en nu iedere maand,” antwoord ze. Ze klinkt rustig.

“Iedere maand. Ik durfde in het begin niet eens. Het heeft me een half jaar gekost voordat ik hier terug ben gekomen.”

“Zes,” zeg ik, “ik ben hier voor de zesde keer.”

Ze pakt met beide armen mijn arm stevig vast. Ik voel haar lichaam warm tegen mijn lichaam.

“Makkelijk was het ook niet, en weet je wat het gekke is?”

Ik schud mijn hoofd.

“Ik ben de laatste tijd blij als ik hier ben.”

“Blij?”

“Ja, nou, niet echt blij, een soort van... gewoon, alsof ik tevreden ben nu en niemand meer iets kwalijk neem. Ook mezelf niet.”

“O,” antwoord ik alleen omdat ik niet stil wil zijn.

“Heb jij dat niet dan?”

Ik denk na. Ja, ik geef mezelf ook de schuld niet meer. En het verdriet is bijna weg.

“Eigenlijk wel ja. Blij klinkt alleen zo raar,” zeg ik.

Zijn graf ligt er mooi bij. Ik besef dat ik niets heb meegenomen.

“Heb jij iets van bloemen of zo?” vraag ik.

Ze schudt nee. “Ik heb nooit iets meegenomen, daar hield hij helemaal niet van.”

“Ik nam altijd een klein flesje drank mee. Daar hield hij wel van.”

Ze slaat me zacht tegen mijn schouder. “Mafkees, ben jij diegene die dat hier neerlegde.”

“Ik heb me altijd afgevraagd wie dat deed.” Ze lacht. Puur en eerlijk. Ik houd van haar.
Ze gaat op de grond zitten en trekt me mee. Dan nestelt ze zich tegen me aan en legt mijn handen om haar middel. Ik ruik haar haren.
Ik zie de steen met zijn naam. Herinner me de dag van zijn begrafenis. De drukte. De tranen. De muziek die zo toepasselijk was voor hem maar niet voor een begrafenis.
“Wat zou hij van ons vinden nu?” vraagt ze zacht. Ze draait haar hoofd naar me toe en kijkt me aan.
“Ik hoop dat hij het fijn vind.”
“Ik ook, en ik denk van wel.” Ze duwt haar hoofd in mijn hals.
We zitten dicht tegen elkaar en ik geniet. Ik begrijp wat hij in haar zag, hij zag hetzelfde als ik. We blijven nog even zitten, tot de schaduw van de boom zijn graf raakt.
Dan staan we op. Ze raakt het graf aan.
“Dag lief,” fluistert ze.
Ik sla mijn arm om haar heen en samen lopen we over het pad.
“Ik wil een kind, wil jij ook een kind?” zegt ze opeens.
Ik hoef er niet over na te denken. “Ja.”
Samen lopen we de begraafplaats af.